

Enne Koen

GENÇ
T
TİMAS

Her yer karanlık.

Öyle karanlık ki kendimi bile göremiyorum. Bir ormanın ortasında bir yerlerdeyim ve altımda soğuk taşlar hissediyorum.

Orman seslerle dolu. Yakında su aktığını duyuyorum. Hışırtı. Kırılan dallar. Çok uzaktan ağaçların tepelerine eserek gelen rüzgâr. Yaklaştıkça yaklaşıyor. Hızlandıkça hızlanıyor, bir dalgakırana çarpan bir dalga gibi. Ondandır kısa bir süre sonra bir çığlık geliyor, bir kuş ya da bir tilki olsa gerek.

Kulağımı dört açmış sesleri dinliyorum. Gergin bir şekilde bekliyorum, yeniden sıçramaya ve koşmaya hazır olarak. Nereye doğru gideceğime dair tek bir fikrim olmasa bile. Uzun süre suyun altında kalmışım gibi hissediyorum ve sanırım bir yerim acıyor. İçimden kimsenin orada olduğuna inanmasam da çevreme bakıyorum. Eğer yakınımda insanlar varsa benim kadar az görmelerini umuyorum.

Rüzgârın uzaklardan tekrar derin bir nefes aldığını duyuyorum, sonra üzerimden üflüyor. Buraya kaçarken dallara takıldım ve çukurlara düştüm. Kıyafetlerim yapraklardan ve bana çarpan eğrelti otlarından dolayı ıslak ve kollarım çizik içinde.

Yalnızım ve dürüst olmam gerekirse korkuyorum. O yüzden kendi kendime konuşuyorum. Karanlıkta şöyle fısıldıyorum: “Ben Vincent’im. On bir yaşındayım. Benim bir annem ve babam var. Rotterdam’da oturuyorum. Ben Vincent. On bir yaşında. 6. Sınıftayım.” Kendi kendime konuşmaya devam ediyorum çünkü işe yarıyor. Kendiminki bile olsa bir ses duymak iyi geliyor. O zaman kendimi o kadar da yalnız hissetmiyorum.

Beni arıyorlar mıdır? Yakın mıdırlar?

Yine kendime fısıldamaya başlıyorum. “Ben Vincent’im. On bir yaşındayım ve doğada hayatta kalmakla ilgili bir kitap okudum. Ben Vincent’im. En sevdiğim hayvan sincap. On bir yaşındayım. Odamda Örümcek Adam’ın posterisi asılı. Ben Vincent’im ve korkmuyorum, korkmuyorum, korkmuyorum.”

Sırtüstü yatıp yukarı bakıyorum. Gözlerimi olabildiğince açsam da her yer halen karanlık. Bekliyorum. Taşlar sırtıma batıyor. Hiç bu kadar engibeli ve soğuk bir yatağım olmamıştı. Evde yatağım çok yumuşak ve Örümcek Adamlı bir yorganın altında uyuyorum. Ev. Bir anlığına annemi, babamı ve Avenue Concordia Caddesi’ndeki evimizi düşünüyorum. Kaçmak gerçekten gerekli miydi?

Hava karanlık olduğunda tekrar aydınlanacağını hayal edemiyorsun; tıpkı gripten koltukta yatarken tekrar iyileşebileceğini hayal edememen gibi. “Ben Vincent’im. On bir yaşındayım. Ve hayatta kalmada çok iyiyim,” diye fısıldıyorum. Bunu yüz kereden fazla tekrarlıyorum. Sonunda hava aydınlanıyor. Bu aynı birisinin perdeyi yavaşça açmasına benziyor. Ağaçların ana hatlarının belirdiğini görüyorum. Yapraklar siyah, ardında da gittikçe açılan hava. Sonra kuşlar duyduğum en tiz sesli ıslık konseri için gagalarını açıyorlar. Her yanda çalılardan hışırtı ve kıpırtı geliyor. Cırcır böcekleri, kelebekler, geyikler ve yaban domuzları; çukurlarda,

deliklerde veya yer altında uyuyan ne varsa uyanıyor. Bir dere görüyorum. Suyun üzerinde sis var. Çakıl taşlı küçük bir plaj. Yavaşça doğruluyorum. Su içmek için ellerimle dereden su alıyorum.

Saat kaçtır acaba? Altı?

Orman çürük yaprak ve nemli taş kokuyor. Her yer yeşil.

Ne tarafa gitmeliyim? Ormanın kıyısına varmak için günlerce yürümem gerekebilir. Tabii bir de doğru yöne ve düz bir hatta yürürsem. Evet, eğer. Eğer yolda açlıktan ve susuzluktan bayılmazsam. Eğer tabii ki bir yerimi yaralayıp burkmazsam; bu yürümemi engeller. Eğer yanlış bir orman meyvesi yediğim için kendi kusmuğumda ölmezsem. Eğer beni yakalayamazlarsa.

BİR HAFTA ÖNCE

KAMPA 7 GÜN
KALA

*Problem genelde su olmaması değil,
onu nasıl taşıyabileceğin...*

Yanında su mu yok? O zaman yağmur suyundan veya yoğunlaşmadan faydalanarak su elde etmelisin. Derin olmayan bir çukur kaz ve üzerine kesip açtığın bir plastik poşet koy. Plastiğe gelen su, çukurun en derin olan yeri olan ortada birikir. Ayrıca suyu ağaçlardan ‘akıtabilirsin’. Üzerinde çok yaprak olan bir dala plastik bir poşet bağla. Su yaprakta buharlaştığından bir süre sonra poşetin içinde biraz su birikecektir.

Hazırlıklar

Oldukça sıradan bir gün. Bence Marlies öğretmen bile sıkıntıdan patlıyor. Kampa daha yedi gün var ve hazırlıklarla meşgulüz. Tepeler, vadiler, bülbüller ve bizi almaya gelen öcülerle ilgili şarkılar söylüyoruz. Tilki avına nasıl giyineceğimizi düşünüyoruz. Biz derken sınıfımı kastediyorum. Bense bütün bunlara öyleymiş gibi yapıyorum.

Uzun teneffüste içeride kalmayı başarabiliyorum. Ayak başparmağımı kırdığımı söylüyorum. Marlies öğretmene sekerek gidip dün öğlen ne olduğunu anlatıyorum. Bakıcımın ayağıma tava düşürdüğünü ve acile gittiğimizi anlatıyorum. Bunların hiçbirisi doğru değil tabii ki. Bu sabah annem ve babam uyurken parmağımı bandajladım süper gerçekçi görünüyor çünkü bandaj yapmada çok iyiyimdir.

Bu arada sınıf arkadaşlarım sınıftan çıkmak için çil yavrusu gibi dağılıyorlar. Paltolarını giyiyorlar. Merdivene çıktıklarında çığlıkları ve bağışmaları daha az geliyor. Marlies öğretmen ayak başparmağıma bakıyor. Yüzünün şeklinden bana inandığını görüyorum. Teneffüste bitkilere su vermememi söyleyip öğretmenler odasına gidiyor. Pencereden dışarıya baktığımda diğerlerinin oynadığını görüyorum.

Kare yer karolarının üstünde birbirlerini kovalıyorlar. Bitkilere su verip yüksek pencereden dışarıyı seyrediyorum. Çok uzağa baka-

biliyorum. Evlerin üzerinde bulutların süzıldüğünü görüyorum. Gökyüzü beyazdan griye dönüşüyor; birazdan yağmur yağacak. Ne zaman okulda olsam başka yerlerin buradan daha güzel olduğu hissine kapılıyorum. Ve hayal kurmaya başlıyorum. Sen de hayal kurabiliyor musun bilmiyorum ama ben gözlerim açık hayal kurabiliyorum.

Hayalimde çıplak ayaklarımla ıslak çimenlerde yürüyorum. Rüzgâr saçlarımla arasında esiyor ve güneş yüzüme vuruyor. Bir sincabın ağaçtan ağaca zıpladığını görüyorum, bir tay uzun bacaklarıyla hopluyor, şişko bir solucan bir toprak deliğinden kafasını çıkarıyor ve küçük bir çimen dalında bir böcek parlıyor. Hayalimde hayvanlarla konuşabiliyorum, her söylediklerini anlıyorum. Küçük böcek, yolu kapatan küçük taşları şikâyet ediyor.

“Ama onlar sadece küçük çakıl taşları,” diyorum gülerek.

“Benim için onlar bir dağ ama!”

Tay soruyor: “Ayakları olmayan böceğe ne denir?” Omuzlarımı silkıyorum. Solucan da öyle, yani ona ancak çok yakından bakarsan görebilirsin.

“Hiçbir fikrim yok,” diyorum.

Sonra saat yine üç oluyor. Neredeyse hiçbir şey yapmadım ama hemen kalkıp askıdan çantamı alıyor ve bir hamle yaparak dışarıya ilk çıkan oluyorum. Aceleden, sekiyormuş gibi yapmayı unutuyorum.

Üç olası rota var. Her defasında farklı bir rotayı seçiyorum ama oğlanlar o kadar hızlı ki. Bazen zamanında kaçmayı başarabiliyorum ama genelde başaramıyorum. Bana yetiştiklerinde sadece iki sokak köşesini geçmiş oluyorum. Ayak seslerinin gittikçe yaklaştığını duyuyorum. Beni kollarımdan tutuyorlar. Çantamı alıyorlar. Gülüyorlar.

Bugün dört kişiler. Bisküvi kutumu atıyorlar. Her günkü gibi ayağa kalkıyorum ve bisküvi kutumu havada kapmak için zıplıyorum, tıpkı haftanın diğer günlerinde olduğu gibi, cumartesi ve pazar hariç. Ama benden daha hızlı ve daha güçlüler. Boşuna mücadele ediyorum. Bunu zaten biliyorum. Örümcek Adam güçlerim olsun diye dua ediyorum. Örümcek Adam kaslarım olsun istiyorum ama bu dileğim bugün de gerçekleşmedi, bugün de kendim gibi kalıyorum. Elimden geleni yaptıkça bu daha da hoşlarına gidiyor. Bazen bunun onlar için tıpkı okul bahçesinde ebelemece oynamak gibi sadece bir oyun olduğunu düşünüyorum; hadi ne güzel Vincent'ın bisküvi kutusunu atalım.

“Hadi ama!” diyor tay. “O kadar da zor değil ki!”

Sincap “Daha yükseğe zıpla!” diye bağıyor.

“Olmuyor,” diye fısıldıyorum.

Bisküvi kutumu çöpe atıyorlar. Biri beni itiyor, düşüyorum ve gidiyorlar.

“Ayağa kalk,” diye fısıldıyor böcek.

“Yeterince hızlı değilsin,” diyor tay.

Söylenerek “Biliyorum,” diyorum. Ben de kendimle hayal kırıklığına uğradım.

“Fark etmez çünkü seslendiğinde nasılsa gelmez!” diyerek kişniyor tay bir zafer kazanmışçasına. Sincap yüksek sesle gülüyor.

Kötü bir şaka olduğunu düşünsem de “Hahaha, çok komik,” diyorum taya.

Sonra yine sınıf arkadaşlarımdan sesini koridorda duyuyorum. Çok çabuk geri döndüklerini düşünüyorum. Kızlar, saçları iki yandan toplanmış bir anaokulu kızına yapışıp onu “çooooook tatlı!” buluyorlar.

Oğlanlar koridorda paltolarını asarlarken itişip kakışıyorlar. Biraz sonra yine hepimiz sandalyelerimizde, masalarımızın arkasında oturuyor ve sıkıntıdan patlıyor haldeyiz. Görevimi mümkün olduğunca yavaş yapıyorum. Uzunluk ölçülerini dönüştürmem gerekiyor ve on beş ineği olan bir çiftçiyle ilgili problemin toplamını bulmam gerekiyor. Üç tanesi hamile, yedi tanesi kesime hazır büyüklükte, bu yaz bu çiftçinin kaç ineği kalır.

“Kendini eğit!” diye bağılıyor sincap.

Başımı evet anlamında sallıyorum, zaten haftalardır kendimi eğitmekle meşgulüm.

Yavaşça doğrulup dizlerimi yokluyorum. Oldukça fazla çizilmiş. Hızlıca kıyafetlerimdeki kiri silkeliyorum. Sonra kolumu sıvayıp çöp tenekesine sokuyorum. Bisküvi kutumu bulana dek parmak uçlarımı boş plastik poşetler, mayonezli patates kızartması artıkları ve çiğnenmiş elmalar arasında gezdiriyorum.

Onu çantama geri koyup sallana sallana eve gidiyorum. Hayvanlar beni yakından takip ediyorlar.

Felaket hep beklenmedik zamanda gelir

Eve döndüğümde Charlotte'un benden önce eve geldiğini görüyorum. O benim bakıcım. Bir bakıcım olması için çok büyüğüm ama annem ve babam yalnız hissedeceğimi düşündükleri için Charlotte var. Koltukta oturmuş mesajlaşıyor ve beni rahat bırakıyor.

“Merhaba,” diyor.

Bir çeşit abla gibi ama ücretlisi.

“Nasıl geçti?” diye soruyor.

“Fena değil,” diyorum.

“Gel bakalım bir buraya,” beni baştan aşağıya şöyle bir süzerken gözleri dizimde takılı kalıyor.

“Çok da kötü değil,” diye karar verip beni saçlarımdan okşuyor.

Ücretli de olsa insanın ablası olması çok güzel.

“Benim biraz ödev yapmam gerekiyor,” diyor. “Sen ne yapacaksın?”

“Teneke kutumu kontrol etmem lazım.”

Başıyla onaylıyor.

Charlotte benim tüm sırlarımı biliyor. Dünyada sadece ona teneke kutunun içinde neler olduğunu gösterdim. On santimetre genişliğinde, yedi santimetre uzunluğunda ve iki santimetre yüksekliğinde. Hep yanımda çünkü onu bedenimde taşıyorum. Bir çarşaftan kalın şerit şeklinde bir parça yırttım, ikiye katlayıp uzun kenarından diktim. Teneke kutuyu oraya yerleştiriyorum sonra çarşaf parçasını bir kurdele gibi belime bağlıyorum, kazağımın altına.

Bir ‘hayatta kalma kutusunda’, nerede olursan ol hayatta kalmak için ihtiyacın olan her şey var. Tüm harçlığımı o kutuyu yapmak için harcadım. Gizlice. Kimsenin bilmemesi gerektiğinden değil, bazı insanların bazı şeyleri çok tuhaf bulmasından dolayı gizledim. Mesela anneme ve babama, yanımda her zaman bir ‘hayatta kalma kutusu’ bulundurduğumu söyleseydim bunu anlamazlardı. Zor sorular sorarlardı, biraz şanssızlıkla, sonunda normale dönene kadar konuşmam için, beni psikoloğa bile gönderirlerdi. Bunu önceden yapmışlardı ama bundan dolayı normale falan dönmedim. Sanırım buna üzülüyorlar, bu yüzden normal olduğuma mümkün olduğunca onları inandırmaya çalışıyorum ya da en azından misafirliğe giderken yanlarında götürecek kadar normal olduğuma.

Yukarı çıkıyorum. Odamda başka kimse yok, yani orada kendim gibi olabilirim. Kafam hikâyelerle dolu ve ben hep o hikâyelerin kahramanıyım. Uçabiliyorum, hayvanlarla konuşabiliyorum ve parmaklarımdan, her şeyi yok eden mor ışınları çıkarabiliyorum, çok güçlüyüm. Odamda en sevdiğim kitabım var: hayatta kalma el kitabı. On yaşımdayken ilk kez okuduğumda hemen anlamıştım; bu kitap var olan en büyülü

silah. Çünkü sadece güçlü olmak, seni güçlü yapan tek şey değil. Tam tersi bir felaketten nasıl kurtulacağını, nasıl yemek bulacağını ve nasıl tuzak kuracağını bilmek fiziksel olarak güçlü olmanı gerektirmeden seni güçlü yapan şeyler. Ben fiziken güçlü olmadan güçlü olmak istiyorum çünkü fiziken güçlü değilim.

Sincap antrenman yapmam gerektiğini söylüyor. Gerçek şu ki zaten aylardır antrenman yapıyorum. Her gün yatağımın yanında otuz tane şınav çekiyorum. Sabahları on beş tane ve gece yatmadan önce akşamları da. Ayrıca dövüşür gibi de yapıyorum. Elimde fenerimle odamda durup “Ne diyorsan kendin de osun!” diye bağıryorum. Sonra rakibimi el fenerimle pestili çıkana dek dövüyorum ve çizgi romanlardaki gibi “Al bakalım! İşte! Bam! Güm! Pat! Ah!” diye bağıryorum.

Tay “Aferin Vincent!” diye sırtıyor.

Bu benim kampa hazırlığım. Rakiplerimden daha güçlü olacağımı düşündüğümünden değil ama öğrendiğim ufak tefek her şey işe yarayabilir. Ayrıca hayatta kalma el kitabında fit olmanın çok önemli olduğu yazıyor. Çünkü bir felaket hep beklenmedik zamanda geliyor. Benim hayatımda aslında her gün bir felaket meydana geliyor, yani bu beklenmedik bir şey değil ama ne tür bir felaket olacağını ve ne kadar zararlı sonuçlanacağını önceden hiç kestiremiyorum. Yani her şeye hazırlıklıyım; yangına, yalnızlığa veya sele. Açlığa, kilitli kalmaya veya yaralanmaya. Elektrikler kesildiğinde ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum. Süpermarketlerde yiyecek bulamazsan veya denizi tutan setler kırıldığında bana gel. Sana ne yapmamız gerektiğini ve nerede saklanmamız gerektiğini söylerim.

Belki de günün birinde bir ormanda, bir çölde, bir denizde veya sel basmış bir ülkede hayatta kalman gerektiği aklının ucuna bile gelmiyordur ama hayatında bir kez bile arabayla, uçakla veya gemiyle seyahat edenler felaketle karşılaşabilirler. Evet, ayrıca evde kalan biri bile günlerce evden çıkamadığı, geceyi kendi çatısında veya bodrumunda geçirmek zorunda kaldığı koşullara maruz kalabilir.

“Vincent?”

Bu Charlotte. Bana çay ve kurabiye getiriyor.

“Yine kendi kendine mi konuşuyorsun?”

Böcek kıkırdıyor. Kızardığımı hissediyorum. Evet, kendi kendime konuşuyorum, tıpkı yıllardır vahşi doğada tek başına yaşayan insanlar gibi veya arkadaşsız insanlar gibi, yani benim gibi.

“Önemli değil Vincent,” diyor Charlotte. “Bazen ben de konuşuyorum.” Bana göz kırıp dönüyor, arkasından ona minnetle bakıyorum.

